

Paulių Širvį jaunimas pagerbė savo eilėmis

Vilkaviškietis Lukas Rakauskas iš kito Lietuvos krašto – Zarasų – grįžo su poezijos konkurso „Raktažolė“ laureato diplomu.

Į Aukštaitiją vaikinai buvo pakviestas dalyvauti šio renginio laureatų pagerbimo šventėje.

Jau devintą kartą Zarasų Pauliaus Širvio progimnazija rengia respublikinį jaunųjų poezijos kūrėjų konkursą „Raktažolė“. Lietuvių kalbos ir literatūros mokytojų projektas būdavo organizuojamas kas dvejus metus, bet 2014–2019 m. buvo laikinai nutrūkęs. Tačiau šiomet, minint poeto Pauliaus Širvio 100-ąsias gimimo metines, konkursas vėl atnaujintas.

„Raktažolė“ kasmet vykdaavo pavasarį, bet šiais metais karantinas situaciją pakoregavo: konkurso finalas buvo nukeltas į rugsėjo mėnesį. Tačiau tai įgavo gražią prasmę, kadangi poeto P. Širvio gimtadienis minimas rugsėjo 6 dieną.

Šių metų konkurse dalyvavo apie 40 jaunųjų kūrėjų. Jo dalyviai turėjo atsiųsti po kelėtą savo eilėraščių. Moksleiviai rungėsi dviejose amžiaus kategorijose: 5–8 kl. ir 9–12 kl. Kiekvienoje kategorijoje išrenkami 3 laureatai. Jaunuosius poetus vertino žinomi šalies kūrėjai – prozininkė Ilona Ežerinytė, rašytojas, vertėjas, literatūros kritikas Marius Burokas, poetė Jurgita Jasponytė.

Devyniolikmečio vilkaviškietis L. Rakauskas eilės buvo įvertintos puikiai, vaiki-

▣ Vilkaviškietis Lukas Rakauskas tapo poeto P. Širvio poezijos konkurso laureatu.

Tito MIČIULIO nuotr.

nas džiaugėsi patekęs tarp trijų vyresniosios grupės konkurso laureatų. Kaip ir kiti nugalėtojai, jis buvo pakviestas į sceną skaityti savo eiles.

Pagrindinis „Raktažolės“ apdovanojimas iškeliavo į Žemaitiją: mažosios Pauliaus Širvio premijos laureatu tapo kretinaiškas Linas Daugėla.

„Santakos“ inf.

*

*Puodelis aviečių arbatos –
šulinys,
į kurį Tave, apkabinęs per liemenį,
iš visų jėgų sviesiu žemyn.
Ir Tu prigersi,
kaip skausmingo rašalo prigeria
poeto pergamentas.
Ar nepanašiai padarei man tu tąkart
birželio vidury?*

*O dar ir dabar paskandint Taveš
aš negaliu,
veikia turbūt
nepajėgiu.
Ir vis dar keista,
kaip pajėgei Tu
mane.*

**

*Kaip mažas vaikas kniaubiuos
į pliušinį žaislą
tarsi norėdamas atsiprašyt
už nutrauktas ir vėliau prisiūtas galūnes,
už trenksmus į sieną
ir piktus kumščius.
Ir tik dabar.
Nes tik dabar aš supratau,
ką reiškia būti
kažkieno
žaislu pliušiniu.*

***

*O aš tik tenorėjau būt kažkam Tūla --
Vidinio pasaulio
amžinu varikliu
Vaistu, be kurio tirštėtų kraujas ir
galiausiai kimštųsi kraujagyslės...
Bet mano palaikys išbarstė,
kai buvau dar gyvas.
Ir niekas nesurinko...
Ir, rodos,
niekas
niekad*

netgi neketino šito padaryti.

****

*Jei mano širdis kadais ir buvo milžinė,
sudėtingas mechanizmas,
Jei ji kadais ir buvo panaši į korį,
dabar teliko išdraskyta vanagų
kiaurymė.
Bitės jos seniai jau nebelanko.
Ir baigia upeliais ištekėt medus,
taip ilgai metais kauptas,
palikdamas tik nuodus
ir vargšę pakaruoklę lėlę manyje.*

*****

*O kai nebus kito
nieko,
tik siela, perskelta į dvi puses,
besiplėšančias tarp būties ir išėjimo,
į ką reiks pasiremti?
Į mūrinę sieną aklinau pavėsy.
Tik į ją.
O į ką daugiau, jei milijonai svetimų
širdžių
plaks milijonams dar svetimesnių,
tik tavęs, deja,
tarp jų
nebus.*

*****

*O kartais
seniau taip lauktasai pavasaris
sugrįžta
taip anksti.
Tik širdis alsavimo jo nebjunta.
Ir neišgelbsti jos
nei vyšnios baltais pakaruokliais,
nei saulėlydžio vėlyvas pjūvis per langinę.
O klausiantys kodėl,
sulauks atsakymo todėl...
Nejau kada numirėlių pažadino
deguonys
kaukė?*